

IN THE WOODS

DORPSHUIS DE FURS

Otis Gibbs

Friday 08 Feb 2013

Hij wilde wel bij ons optreden afgelopen zomer, maar wij konden niet. Iets wat we betreurden want zijn laatste CD "Harder than Hammered Hell" smaakte naar meer. Dus maar gauw vastgelegd voor de eerstvolgende gelegenheid. We verheugen ons al weer op zijn bijzondere maatschappij observaties

<http://youtu.be/m1L4TfkKRvg>

Uproar in Lage Vuursche?

Dissident voor het leven is niet de makkelijkste weg. Naast reacties van je omgeving die niet altijd vriendelijk zijn, heb je nog al wat op te houden. Als je dan ook nog singer- songwriter bent die bekend staat om deze attitude, heb je een publiek dat verwacht dat je deze instelling avond aan avond etaleert. Otis heeft al doende "on the road" hiervan geleerd. Hij voldoet gewoon aan die verwachtingen. Maar dat is niet iets wat elke avond spontaan opkomt. Dus Otis bereidt elke show terdege voor, door zich te verdiepen in de plek waar hij speelt en wat passende interventies kunnen zijn. Voor de show was hij geruime tijd in retraite ter voorbereiding op zijn optreden en gebruikte daarbij de verschillende sociale media om zijn gedachten verder vorm te geven. Hij was in zich zelf gekeerd, om daarna op het podium alle verzamelde energie en ideeën in te zetten. Otis weet goed met een publiek om te gaan en te betrekken bij de show. Geheel in stijl met zijn "recalcitrante" houding om rituelen als "encores" en dan weer terug te keren op het podium met voeten te treden. Waar hij overigens niet zo dissident in is als hij wellicht denkt, er zijn vele voorgangers die als gevolg van de informele sfeer bij In the Woods, hier ook hun eigen draai aan hebben gegeven. In de eerste relatief korte set liet hij al snel zien dat hij een gevarieerd optreden kan neer zetten gelardeerd met

ironische en ontroerende introducties op zijn songs. Otis toonde het publiek in zijn verhalen de kunst van het iemand meenemen in een verhaal en door de juiste nuances te leggen je in staat te stellen om je er fasegewijs een beeld bij te vormen, om vervolgens soms genadeloos en soms teder het eind in je gezicht te werpen. Zoals de vrouw waar hij al jaren verliefd op was zonder het ooit te durven zeggen en dan eindelijk alle moed bij elkaar raapt om haar op te zoeken, haar dan met wapperende blonde haren op een paard aantreft achter het huis, met de juiste belichting door de zon om haar vervolgens op het “moment suprême”, een prop pruimtabak in haar mond te zien stoppen. Kleine metaforen voor geluk, teleurstellingen en gebroken dromen in de vorm van zulke verhalen zijn het handelsmerk van deze man. Ook de ontroering van een langzaam opgebouwde vriendschap met vent met een hart van goud die te vroeg overlijdt. Of zijn verhaal over zijn net uit de gevangenis ontslagen oom die als babysitter fungeerde toen hij klein was en die hem mee nam naar het café en de opbrengsten van zijn kinderlijke interpretaties van Hank Williams verbraste aan de drank. Volgens Otis de eerste kennismaking met hoe de muziek industrie in elkaar steekt. Otis paart een stevige soms rockende gitaarstijl aan een variëteit van melodieën en maakt optimaal gebruik van de akoestiek van de zaal en luisterend publiek. Hij zingt regelmatig onversterkt, loopt letterlijk weg van de microfoon, fluistert, gromt en schreeuwt. Zoals vele singer-songwriters is ook Otis gegroeid van de sec politiek, maatschappelijk kritische bespiegelingen, naar de voor het oog kleine ervaringen uit het dagelijkse leven en zijn jeugd om te zetten in universele ervaringen. En op deze wijze toch kritisch te zijn ten aanzien van de wereld en zaken waar we ons zorgen over zouden moeten maken. Dat vereist levenswijsheid en vaardigheden deze ervaringen om te kunnen zetten in taal. De tweede set werd geopend door het kenbaar maken van Otis, die aan ene kant wars is van zaken als Facebook, in de korte pauze toch nog even kans had gezien om zijn berichten te checken, een “hug”over te brengen van Gretchen Peters. Na wederom in overleg met het publiek afscheid te hebben genomen en dan op het podium te blijven voor de afgesproken encores, deed hij nogmaals een beroep op publieksparticipatie en speelde onversterkt een song die hij eigenlijk nooit speelde van papier. De vellen van de lange tekst werden zorgvuldig en tijdig omgeslagen door één van onze vast bezoekers op de voorste rij. Otis sloot af door zijn laatste song al lopend door het publiek voor te dragen. Een mooie avond met een almaar meer ontspannen Otis. De licht onrustige marechaussee meldde rond middernacht opgelucht dat de avond goed was verlopen. Code groen.

1.Second Best

2.Where Only The Graves Are Real

3.Made To Break

4.Caroline

5.Joe Hill's Ashes

6.Small Town Saturday Night

7.Sweet Thing (traditional)

8.Detroit Steel

1. I Walked Out In The River
2. Never Enough
3. Ain't Nothin Special
4. Preacher Steve
5. Something More
6. The Town That Killed Kennedy
7. Kansas City
8. Don't Worry Kid
9. Big Whiskers
10. Karluv Most

All tracks by Otis Gibbs except where noted

Otis Gibbs | vocals, acoustic guitar

www.otisgibbs.com